Fısıldayan
Portre
Yavuz DEMİRKIRAN

Fısıldayan Portre

Yavuz DEMİRKIRAN

Yağmurlu bir cumartesi günü Lily, eski uçurtmasını aramak için tozlu tavan arasına tırmandı. Bunun yerine, bir çarşafın altına gizlenmiş büyük bir tablo buldu. Çarşafı çekince, gümüş saçlı, yumuşak yüzlü bir hanım ona gülümsedi. Lily'nin ela gözleri kocaman açıldı. "Merhaba," diye fısıldadı. Boyalı dudaklar hareket ediyor gibiydi ve yumuşak bir ses duyuldu: "Yaprakları takip et."

Lily kırmızı spor ayakkabıları pat pat diye ses çıkararak merdivenlerden aşağı koştu. Yeşil hırkasıyla çayını yudumlayan Büyükbaba Arthur'u buldu. "Büyükbaba, portre fısıldadı!" dedi. Büyükbaba yuvarlak gözlüklerini düzeltti ve kıkırdadı. "Fısıldayan bir portre mi? İşte bu tam bir hikâye!" Lily kahverengi çantasını ve sarı yağmurluğunu kaptı. Birlikte dinlemek için tavan arasına geri tırmandılar.

Portrenin çerçevesi küçük yapraklarla oyulmuştu. "Yaprakları takip et," diye tekrarladı ses, bir esinti kadar yumuşak. Lily çerçevenin kenarında altın bir parıltı fark etti. "Bak Büyükbaba! Yapraklar pencereyi gösteriyor." Dışarıda Brambleford köyü uzanıyordu, sokakları ıslak ıslak parlıyordu. "Belki yapraklar bir ipucudur," dedi Büyükbaba. "Gidip bakalım."

Oyulmuş yaprakların gösterdiği yöne, köy meydanına doğru gittiler. Orada Bayan Penny, fırınındaki vitrine taze ekmekler yerleştiriyordu. Çiçekli önlüğü un içindeydi. "Günaydın!" dedi neşeyle, anahtarları şıngırdadı. Lily ona portrenin bir eskizini gösterdi. Bayan Penny şaşkınlıkla soludu. "Bu eski köy salonu! Ressam onu uzun zaman önce yapmış."

Bayan Penny de maceraya katıldı, leylak rengi elbisesi hışırdadı. "Köy salonunun kapısının üstünde oyulmuş bir yaprak var," dedi. Arnavut kaldırımlı sokakta hızla yürüdüler. Salon küçük ve eskiydi, duvarlarına sarmaşık tırmanıyordu. Kapının üstünde, taş bir yaprak soru işareti gibi kıvrılmıştı. "Portrenin ilk ipucu!" diye sevindi Lily.

Salonun içinde tozlar ışıkta dans ediyordu. Duvarda Brambleford'un solmuş bir haritası asılıydı. "Bak," dedi Büyükbaba, işaret ederek. "Burada küçük bir altın broş çizilmiş, tıpkı portredeki gibi." Lily'nin gözleri parladı. "Broş bir sonraki ipucu olmalı!" Bayan Penny gevşek bir döşeme tahtası bulana kadar odayı aradılar. Altında küçük bir pirinç anahtar vardı.

Anahtar Lily'nin elinde soğuk ve ağırdı. "Neyi açıyor acaba?" diye merak etti. Bayan Penny ellerini çırptı. "Eski saat kulesini! Yıllardır kilitli." Dışarı koştular, yağmur artık hafif bir çiseleye dönmüştü. Saat kulesi sokağın sonunda duruyordu, akrebi öğlen saatinde donmuştu. Lily anahtarı kapıda denedi ve memnuniyet verici bir tık sesiyle döndü.

Kulenin içinde yukarı doğru kıvrılan bir sarmal merdiven vardı. Lily çantası zıplayarak önden gitti. Tepede, eski boya kutuları ve fırçalarla dolu tozlu bir oda buldular. "Bir ressamın atölyesi!" diye fısıldadı Büyükbaba. Bir şövalenin üzerinde köy meydanının yarım kalmış bir resmi duruyordu. Bayan Penny bir imzayı gösterdi: "E. Willow."

"E. Willow!" diye haykırdı Bayan Penny. "Büyükannem Eliza Willow adında bir ressamdan bahsederdi. Köyümüzün güzel resimlerini yapardı ama herkes onu unuttu." Lily eski fırçalara dokundu. "Portredeki hanım Eliza'nın arkadaşı olmalı," dedi. "Belki Eliza onu resmetmiştir." Büyükbaba başını salladı. "Ve portre onu hatırlamamızı istiyor."

Daha fazla ipucu için atölyeyi aradılar. Bir bezin altında Lily bir eskiz defteri buldu. Sayfalarında fırında gülen köylüler, kuyu başında oynayan çocuklar ve gün batımında saat kulesi vardı. "Bunların hepsi Brambleford'daki yerler!" dedi Lily. "Eliza köyümüzü sevmiş," dedi Bayan Penny yumuşak bir sesle. "Bunları herkes görsün diye salona asmalıyız."

O akşam Lily tavan arasına döndü. "Eliza Willow'u bulduk," dedi portreye. Boyalı dudaklar sıcak bir gülümsemeye dönüştü. "Yaprakları takip ettin," dedi yumuşak ses. "Şimdi onun sanatı yeniden yaşayacak." Çerçevenin etrafındaki altın parıltı daha da parladı. "Teşekkürler Lily." Lily içinin ısındığını hissetti. "Maceran için teşekkürler," diye fısıldadı.

Ertesi hafta bütün köy salonda toplandı. Büyükbaba Arthur Eliza'nın eskizlerini duvarlara astı. Bayan Penny boya paleti şeklinde bir kek yaptı. Lily, artık onur köşesine asılan portrenin yanında gururla durdu. "Eliza Willow bir köy ressamıydı," diye duyurdu Lily. "Onun resimleri tarihimizi anlatıyor." Herkes alkışladı.

Portrenin gözleri pırıldıyor gibiydi. "Sanat tarihi yaşatır," diye fısıldadı yumuşak ses, sadece Lily duyabilsin diye. Lily sırıttı. Bu macerayı asla unutmayacağını biliyordu. Köyün yeni bir kahramanı vardı ve adı Eliza Willow'du. Büyükbaba elini sıktı. "İyi iş çıkardın, meraklı kâşifim."

O günden sonra Lily portreyi sık sık ziyaret etti. Bazen arkadaşlarını hikâyelerini dinlemeye getirdi. Boyalı hanım bir daha yüksek sesle konuşmadı ama Lily onun gülümsemesini hissetti. Köy salonu, Eliza'nın sanatı ve diğer hazinelerle dolu küçük bir müzeye dönüştü. İnsanlar onu görmek için yakın kasabalardan geldi. Brambleford tarihiyle gurur duyuyordu.

Lily de çizmeye başladı. Fırını, saat kulesini ve Büyükbaba'nın bahçesini resmetti. "Sende Eliza'nın ruhu var," dedi Bayan Penny bir gün. Lily'nin gözleri parladı. Çantasında her zaman yeni bir maceraya hazır bir eskiz defteri taşıyordu. Portre onu izliyordu, altın çerçevesi pırıldıyordu. "Keşfetmeye devam et," der gibiydi.

Ve böylece Lily, resimlerin sırlar fısıldayabildiğini ve çok eski zamanların hikâyelerini anlatabildiğini öğrendi. Her tablo, birinin dikkatle bakmasını bekleyen bir tarih parçası taşır. Biraz merak ve arkadaşların yardımıyla geçmiş canlanabilir. Lily portreye gülümsedi. "Sırada ne keşfedeceğiz?" diye sordu. Boyalı dudaklar gizemli, mutlu bir gülümsemeye kıvrıldı.